

“Over drie schuintamboers en rosinenbombers”

Drie schuintamboers die kwamen uit het Oosten, van rombom, wat maal ik erom, die kwamen uit het Oosten, rombom. Zo klinkt het liedje, en dit tafereel kregen we deze zomer ook te zien in ons apenland.

De komkommertijd is toch altijd goed voor een paar leuke momenten, en daarbij hoort onder andere het initiatief van Albert II om drie “koninklijke bemidde-

laars” op pad te sturen. In de pers werd zijn beslissing en de keuze van drie politieke tweederangsfiguren naar waarde geschat. Koninklijke poppenkast, de mop van de eeuw, de kolderbrigade, de Marx Brothers, de drie musketiers, ...zijn enkele van de vergelijkingen die ik terugvond om het koninklijke paniekvoetbal te beschrijven. Met dit wit konijn werd niet alleen zijn 21 juli-toespraak gered, ook de politici konden ongestoord op vakantie vertrekken. De extra-extra-extra-time tot september werd zonder moeite gehaald.

Net als de schuintamboers hadden de bemiddelaars blijkbaar als enige rijkdom een trommel met twee stokken. Maar er kwam geen tromgeroffel om de ultieme oplossing aan te kondigen. Want er is maar één oplossing, en “Bye bye Belgium” past niet in het koninklijk scenario. Maar daar maalt de vakantie zoekende politicus niet om.

Men kan er eens om lachen, maar deze gang van zaken illustreert nogmaals de pijnlijke realiteit dat België geen democratisch land is en dat de Vlaamse meerderheid machteloos en genuilkorfd is.

Zolang één enkel individu, dat - naar de woorden van een gekend parlamentslid - zijn functie enkel dankt aan een spermatozoïde mag beslissen over de politieke toekomst van de burgers van dit land, leven we inderdaad niet in een democratie. Monarchie staat haaks op democratie.

En de Vlaamse meerderheid heeft zich in deze vaudeville nogmaals laten uittellen. Zijn wij vergeten dat de Franstaligen, zolang zij demografisch of in het parlement numeriek de meerdere waren, steeds de wet dicteerden? En ons susten met het vooruitzicht dat wij halfweg vorige eeuw de meerderheid zouden verwerpen, waarna we onze Vlaamse verzuchtingen zouden kunnen realiseren? Ik moet dat alles in de voorwaardelijke wijs zetten natuurlijk, want toen we demografisch de meerderheid werden kwam meteen de grendelgrondwet. Om de redenen hierboven aangehaald leven we niet in een democratie en kom ik samen met Bart De

Wever tot de “vreemde Belgische conclusie waarbij de minderheid gelijk staat aan de meerderheid”.

Is het iedereen soms ontgaan dat Letermé eigenlijk zijn ontslag moest indienen omdat de Franstaligen halsstarrig weigerden het regeerakkoord na te leven dat vermeldde dat er voor 15 juli 2008 een akkoord moest zijn over de staats hervorming? Over de ware reden van zijn ontslag bleef het oorverdovend stil in de regimepers.

Leterme probeert het nu al een jaar, en in de aanloop van de regeringsvorming kwamen ook al “ervaren gidsen” als Dehaene en Herman Van Rompuy tot de conclusie dat een staats hervorming niet meer lukt omwille van de Franstalige wereldvreemdheid. “De grenzen van het federale overlegmodel zijn bereikt”, noemt Leterme dat nu. De dialoog van gemeenschap tot gemeenschap - weet je nog wel: de “Costa”, het “Forum”, ... - is ineens weer de toverformule. Maar of men nu een regionaal of een federaal petje opzet, men dialoogt al meer dan een jaar van gemeenschap tot gemeenschap, wat zeg ik, al meer dan vijftig jaar praat men ... naast de kwestie. En in september zou het nu opeens lukken? Dat maak je zelfs de goedgelovige Vlaming niet meer wijs.

Na een jaar ter plaatse trappelen zegt Leterme in een zomerinterview dat hij zich niet meer laat vastpinnen op deadlines. Vertaal: de Vlaming Leterme laat zich toch maar netjes wel vastpinnen op de deadline die de Franstaligen hadden vooropgesteld. Reynders heeft immers altijd gezegd dat de staats hervorming er niet komt voor de verkiezingen van 2009! Waarmee nogmaals bewezen is dat we niet in een democratie leven en dat de meerderheid onmachtig is.

Uit alsmaar meer peilingen blijkt dat de Vlaamse mens steeds minder denkt in termen van België. Die fase is blijkbaar definitief voorbij. De Franstaligen beseffen dat nu ook, en bereiden zich intussen voor. Nu nog de laatste der Belgische Mohikanen - want zo kunnen we de “Vlaamse” politici stilaan noemen- overtuigen dat ze na hun welverdiende (?) vakantie in september niet meer moeten praten over een Belgisch compromis, maar resoluut over de boedelscheiding.

En dan komt misschien weer die onzalige corridor ten berde. Ik zag onlangs bij een bezoek aan Berlijn op de luchthaven Tempelhof nog een “Rosinenbomber” staan. De Amerikanen noemden die DC-3's “candy bombers”. Ideaal dus om borrelnootjes, lepels suiker of vette vissen te droppen. Of om een luchtbrug te organiseren tussen het vrije, onafhankelijke Wallonië en het belegerde Brussel. Met één jaar transferegeld van Vlaanderen naar Wallonië kunnen ze gedurende nog minstens een eeuw die luchtbrug naar de enclave Brussel financieren.

Jan Van Meirhaeghe
10 augustus 2008